

Net til at kræve Ankeret tilbage afhængig af, at han har gjort en saadan Anmeldelse. Det, der, som sagt, er Hovedsagen for mig, er at faae dette, som jeg anser for at være en Ubillighed og Uretferdighed i vor Lovgivning, rettet, og jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa — hvad den ærede Taler her lige over for selv gjorde opmærksom paa — at der vistnok ikke er noget andet Sted, hvor den Regel gjælder, at Eiendomsretten gaar tabt, men at der alle Steder er en Afgang for Skipperen til at kræve Ankeret tilbage. — Hvad angaar Bjergelønnen eller det, han skal betale for at faae Ankeret tilbage, naar Andre have optaget det, saa vil vistnok den almindelige Lovgivningsregel være den, at han skal betale $\frac{1}{3}$ af Værdien; men paa den anden Side kan jeg efter de derom gjældende Bestemmelser, ikke se rettere, end at, hvis dette ikke kunde anses for at være et tilstrækkeligt Bederlag for Umagen med at optage Ankeret, saa vilde han blive tilpligtet at betale en Sum, som kunde anses for at være et passende Bederlag for den havte Umage. For saa vidt man har gjort gjældende, at disse Ankeres Væren i Farvandet skulde være til saadan Fare for Skibsfarten, at det var magtpaaliggende at faae dem bort stieblikkelig, saa vil jeg bemærke, at jeg naturligvis med Hensyn til dette Punkt særlig har maattet holde mig til Marineministeriets Erklæring, og Marineministeriet har udtalt sig i den Retning, at man mente at kunne gaa ind paa, at der indrømmedes Skipperen en Tilbagefordringsfrist af 2 Maaneder; men i og for sig synes jeg nok, at det ikke vilde være ganske anstændigt, om man vilde holde sine Farvande rene paa den Maade, at det skulde gaa ud over private Folk, som ved Omstændigheder, der altsedes ikke kunde tilregnes dem, bleve nødsagede til for en Tid at slippe en saadan Ting ud af deres Besiddelse. Det, at et saadant Anker tabes, er jo som oftest Noget, som Vedkommende ikke kan gjøre ved, eller Noget, som de nødsages til paa Grund af ondt Veir eller andre saadanne Omstændigheder. Det er blot disse Bemærkninger, som jeg vilde fremsætte overfor de Udtalelser, som ere fremkomne om Lovforlaget, og jeg skal altsaa udtale, at jeg er villig til at gaa ind paa Endringsforslag i de Retninger, som ere antydede, for saa vidt som man maatte kunne finde en praktisk Form for dem.

Berg: I Forbindelse med dette Lovforlag vilde jeg gerne have set en Meddelelse om, hvorledes Lovgivningen angaaende dette Forhold er i andre Lande. I de fleste Spørgsmaal er det jo af stor Betydning, at de samme Grundsetninger nogenlunde følges i de forskellige Lande, hvilket ogsaa er Tilfældet i mange Retninger vedkommende Spørtforhold. Saadanne Meddelelser ere ikke givne, og jeg vilde derfor ønske, at de ærede Medlemmer, der anbefale dette Lovforlags videre Fremme, vilde give os saadanne Oplysninger paa

et senere Standpunkt af Lovforlagets Behandling, thi nu at gaa til en Forandring, som dog vilde blive særskilt og enestaaende for Danmarks Vedkommende, og som derfor muligvis senere kunde anbefale sig til Forandring, forekommer mig ikke kan anses for at være paatrængende nødvendigt. De Grunde, der ere anførte for Lovforlaget, have deres Betydning; men jeg tror ikke, det maa overses, at de bestaaende Bestemmelser ogsaa have deres Betydning i et andet Forhold, nemlig med Hensyn til at holde Farvandene rene, og jeg har endnu ikke hørt ligesaa lidt som jeg har set af den Erklæring, som er paaberaabt fra den høitæredede Ministers Side, at der er anført Grunde, som kunne have enhver Tvivl om, at denne meget væsentlige Forandring i de bestaaende Rettsforhold ikke skulde udøve en meget væsentlig Indflydelse paa de paagjældende Folks Interesser, som hidtil have befattet sig med at opstille Anker og andet Skibsgods. Det er muligt, at man ved de Erfaringer, som man vil komme til at indhøste ved dette Lovforlag, dersom det bliver til Lov, vil komme til atter at tilraade andre Bestemmelser. Jeg indrømmer naturligvis, at Forholdene i andre Lande ikke ganske kunne lægges til Grund her, fordi vore vigtigste Farvande bestaa af snevære Sund og Belter; men nogen Sammenligning kan der dog være Anledning til at anstille. Jeg staar altsaa faaledes overfor dette Lovforlag, at jeg nærer Tvivl om Rigtigheden af at gaa ind paa den Lidsgrændse, som her er fastsat. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede første Taler var i Tvivl om, hvor vidt det var rigtigt at gaa ind paa en Lidsgrændse af 2 Maaneder, og jeg er tilbøjelig til at skønne, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Kinnestad) har Net, naar han vil betinge Retten til at faae Ankeret tilbage deraf, at vedkommende Skibsfører fra den første Plads, han kommer til, eller ved den første Leilighed, som gives ham, efter at han har mistet Ankeret, skal ved Telegrafens Hjælp underrette vedkommende Myndighed paa Stedet om, at han indenfor Lovens Grændser vil gjøre sin Ret gjældende til Ankeret. Bjergelønnen er jo i Regelen, som hos ærede Minister udtalte, sat til en Treiedel og kan efter Amtmandens Skjøn, saa vidt jeg erindrer, forhøjes. Det er imidlertid noget saa Problematisk, hvor vidt Vedkommende ifølge et saadant Skjøn kan faae et tilstrækkeligt Bederlag for sin Uleilighed og sit Arbejde, at det efter min Overbevisning i høi Grad vil svække Lørens hos Vedkommende for den Slags Arbejde, som her er Tale om. Med Hensyn til § 4 er jeg ganske enig med det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgfreds (Dam) og har ogsaa hørt, at den ærede Minister ikke har Noget imod en saadan Sammenstilling, en saadan Kodifikation, at indvende, og jeg kan ikke skønne rettere, end at det ogsaa maa anses for nødvendigt. Plakat af 25de Marts 1824,